

Yelena Schmitz

Ode aan de aanraking

Herinner jij je eerste stapjes nog? Er waren twee handen die je vasthielden en dan loslieten, en je ging verder, je ene been voor het ander, je handen gebald en wijdbeens, als een gansje, waggelend. Je dronk veel melk en je botten werden sterker. Van stappen kwam rennen, van rennen kwam fietsen. Fietsen. Het lauwe asfalt onder je trappers, iemand geeft je een duw in de rug en daar ga je, alsof je zweeft.

Later sta je op de duikplank, het wateroppervlak onder je, beneden staat je vader in zijn zwarte zwembroek, hij wuift, naast hem een bordje met 'pas op, 3.5 meter diep'. Je kan net lezen, je weet dat 3.5 meter diep twee volwassen mannen zijn, de ene op de schouders van de ander, dat heeft je vader je verteld. Je telt tot tien en springt op twaalf, je strekt je uit tot een pijl, je handen tegen je lijf aangedrukt, en terwijl je denkt, ik ben een pijl, klap je tegen het water, de diepte in en trappelt daarna terug naar boven.

Het veldje achter je huis is je oefenterrein. Je springt met je kaplaarzen over het beekje en terug, over het beekje en terug. Je kruipt met je buik door het gras. Het proeft lekker. Je ellebogen zijn bruin, de afdruk van steentjes verradt waar je was.

Onzichtbaar groeien je voeten. Ieder jaar koopt je moeder weer een paar spierwitte turnpantoffels in een maat groter. Je bent nu de derde grootste van de klas, jij moet onderaan rechts bij de piramide, jij bent het fundament. Op je rug voel je de rechterknie en de rechterhand van het meisje boven je, het meisje dat je zo graag ziet. Je wilt niet dat ze je voelt zweten, je armen trillen, niet opgeven, niet opgeven. Nadat de piramide in elkaar valt oefenen jullie kaars, tijgerrol en handstand op de blauwe turnmat. Het voelt een beetje als de matras die je moeder vroeger bij warm weer in de voortuin legde, waar je dan met je broers op oefende. Deze mat is harder. Het meisje staat naast je, ze houdt haar handen boven haar hoofd, steekt haar tong een klein beetje uit, zwaait haar lichaam naar voren en jij staat klaar, maar ze heeft je niet nodig. Ondersteboven lacht ze naar je en zegt dat ze niet zal omvallen. Je raakt de lichtblonde haartjes op haar benen net niet aan.

Nu ben je volgroeid, je zit met je ruggengraat recht tegen de leuning van een klapstoel en raakt de elleboog van de vrouw naast je net niet aan. Je kijkt zoals alle andere mensen in de zaal naar voren, naar het podium, en houdt je adem in als de acrobaat springt en weer veilig landt. Je zit op een klapstoel, kijkt naar het foldertje in je hand, en vraagt je af wanneer je voor het laatst nog eens in iemands nek hebt gezeten. Wanneer je bent opgehouden met door het gras te kruipen, een radslag te maken, iemand vast te houden.

Het liefst zou je nu uit je stoel opstaan, langs het gangpad naar voren lopen en meedoen met de acrobaten. En dat je broers er dan ook zouden zijn, en de buurjongens van toen, dat jullie dan aan elkaar zouden tonen wie de meeste spieren heeft, wie het lenigst is, wie het hoogst kan springen, het zachtst kan landen. Je vader zou er ook zijn. Hij zou op de eerste rij zitten, achter het uitklapbare schermje van zijn videocamera.

Als het doek valt klap je zo hard in je handen dat je ze weer voelt.

Yelena Schmitz (1996) volgt de opleiding Woordkunst aan het Koninklijk Conservatorium in Antwerpen en is een van de drie auteurs die meedoet aan Talent op Tilt. Ze schrijft, maakt radiodocumentaires en is lid van schrijverscollectief en literair tijdschrift ZINK. Vorig jaar won ze de Nieuwe Types Prijs voor beste afstudeerwerk van een Nederlandstalige schrijfopleiding. Ook won ze de Korte Golf Radioprijs 2017.

Deze column is uitgesproken tijdens het Studio Café op zondag 4 februari in Theaters Tilburg. Ieder Studio Café draagt een jonge schrijver een column voor n.a.v. een voorstelling die hij/zij heeft gezien. De columns zijn een initiatief van Theaters Tilburg en Tilt. Tilt moedigt schrijvers aan om zichzelf te ontwikkelen en te presenteren aan het publiek. Schrijvers tonen ons een nieuw perspectief op de wereld om ons heen. Yelena schreef deze column naar aanleiding van de voorstelling *Halka* van Groupe Acrobatique de Tanger.

[Kijk voor meer info op www.tilt.nu.](http://www.tilt.nu)